

ΑΠΟΧΡΩΣΕΙΣ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΙΚΟΥ ΛΟΓΟΥ

Τό παράδοξο του Όλμπερς

Τό φῶς γεωργοῦσε τή θάλασσα δάχτυλα
 γυάλινα λάμες νεροῦ τά μαλλιά σου
 «ώραῖα πού λάμπει ὁ λαμῶς σου στή λαμητόμο τοῦ πόθου μου»,
 εἶπες καί μοῦ ἔδωσες τόν οὐρανό τοῦ Όλμπερς αἰνίγμα
 ἄλυτο ἄλικο αἶμα πληγή χαριστική νά μέ καίει αἰῶνες τό ἄδικο γιατί
 τόσο πλεόνασμα ἀπό φῶς δέν ἔφτασε τό σκοτάδι νά φωτίσει
 μέσα μου κλεισμένα βλέφαρα ἕνα ἄπειρο σύμπαν
 στά μάτια σου τόσες φορές ὄνειρεύτηκα νά ζήσω –μάτια–
 ἀπό ἔρωτα
 ὅσες φορές κι ἂν πέθανε ἡ νύχτα
 στήν ἀγκαλιά της ποτέ δέν κοιμήθηκε
 τό πρῶί

[πρώτη δημοσίευση]

ΕΛΕΝΗ ΓΑΛΑΝΗ

Ἐπιτομὴ τοῦ Ἰανουαρίου 2017: ΓΙΩΡΓΟΣ Χ. ΘΕΟΧΑΡΗΣ

Σημ.: Τό 1823, ὁ Heinrich Wilhelm Olbers ἔθεσε τό ἐπιστημονικό ἐρώτημα: *Γιατί εἶναι σκοτεινὴ ἡ νύχτα τὴν στιγμή πού ὁ οὐρανός εἶναι γεμάτος ἀστέ-
 ρια/μικροὺς ἥλιους*. Σύμφωνα μέ τόν γερμανό ἀστρονόμο, εἰπεῖδή τό σύμπαν
 εἶναι ἄπειρο μέ ἄπειρο πλῆθος ἀστέρων, ὁ νυχτερινός οὐρανός ὀφείλει νά εἶ-
 ναι πλημμυρισμένος ἀπό ἄπειρη ποσότητα φωτός, σά νά ἦταν μέρα. Τό ἐρώ-
 τημα αὐτό εἶναι γνωστό στήν ἀστρονομία ὡς «Τό παράδοξο τοῦ Όλμπερς».